

laivas

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Savaitraštis

XX SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

Evangelija

Šv. Jono 4, 46-53

ANUO metu: Buvo tenai vienas karaliaus valdininkas, kurio sūnus sirgo Kaparnaume. Tas, išgirdęs, kad Jėzus ateina iš Judiejos į Galilieją, nuėjo pas jį ir prašė jį ateiti ir pagydyti jo sūnų, kurs buvo marinamas. Tuomet Jėzus jam tarė: Jei jūs nematote ženklų ir stebūklų, jūs netikite. Valdininkas jam atsakė: Viešpatie, ateik pirma, nekaip mano sūnus numirs. Jėzus jam tarė: Eik, tavo sūnus gyvas. Žmogus įtikėjo žodžiams, kuriuos jam pasakė Jėzus, ir išėjo. Jį jau pareinantį pasitiko tarnai ir pranešė jam, sakydami, kad jo sūnus gyvas. Jis tat paklausė juos apie valandą, kurią jam pasidarė geriau. Jie atsakė: Vakar septintą valandą liovėsi krėtęs jį druggys. Tuomet tėvas suprato, kad tai buvo ta valanda, kurią Jėzus jam tarė:

Lekaija

Iš Šv. Povilo Laiško Efeziečiams
5, 15-21.

BROLIAI: Žiūrėkite, kaip atsargiai turite elgtis; ne kaip neišmintingi, bet kaip išmintingi, gerai naudokitės laiku, nes dienos yra piktos. Todėl nebūkite neprotingi, bet supraskite, kokia yra Dievo valia. Neapsigerkite vynu, kuriame yra ištvirkimas. Būkite pilni šventosios Dvasios, kalbėdamies tarp savęs psalmėmis, himnais ir dvasinėmis giesmėmis, giedodami ir džiaugdamies savo širdyse Viešpačiui; dėkodami visuomet už visą Dievui ir Tėvui mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardą. Pasiduokite vieni kitiems Kristaus baimėje.

Tavo sūnus gyvas. Ir įtikėjo jis pats ir visi jo namai.

M. Tutlytė.

MES IR MARIJA

Esam mes vaikai Marijos,
Dievo Motinėlės,
Tos skaiščios Dangaus Lelijos
Šviesios žvaigždutėlės.

Tad suklaupkime meilingai
Prie Mergelės Nekaltos
Ir maldaukime širdingai
Sau dalios geros.

— O, Marija, Motinėle
Mūsų ir Jėzulio,
Nekalčiausia Mergužele
Pagirta Dievulio!

Melski Dievo, kad Jis mums
Leistų pamatyt Save,
Kad apsuptų mus ramums —
Laimė danguje!

Karalienė Šventojo Rožančiaus

Žvarbaus rudens vėjo siūbuojamos daugiosi palangėmis medžių šakos ir gelstantieji lapai, neatsispyrę prieš stipresnę jėgą, atitrūkę blaškosi gatvėje dulkių sūkuryje.

Permainą gamtoje labai atjaučia žmogiška širdis. Gilaus rudens dienomis, kažkodėl neramu, liūdna, lyg būtų miręs brangus asmuo, lyg su kuo būtų ilgai atsisveikinta. Bažnyčia puikiai pažindama žmonių psichologiją, tam tikromis metų dalimis perstato žmonėms gyvenimo idealą — Mariją ir kviečia prie maldos, kad veltui nebūtų svajojama ar tai iš džiaugsmo ar iš nuliūdimo.

Pavasariui atėjus, džiaugsmo kupini renkamės į bažnyčią ir su maloniu berželių bei alyvų kvapu, kyla jautrios, džiugios giesmės prie Marijos sosto.

Dabar, spalio mėn. susikaupe, vėjo blaškomi skubame į bažnyčią ar sukaupe savo namuose rožančiaus paslaptimis gilinamės į Jėzaus ir Marijos gyvenimą, kuris buvo toks paprastas ir vargingas, tačiau dvelkia kažkokia šeimos palaima, romumu.

Nėra gražesnės maldos už rožančiaus maldą. Ji tinka visiems: seniems, jauniems, akliems ir nebyliams, nes ją galima netik kalbėti, bet ir mąstyti.

Kiekvienas karolėlis tai naujas žiedas į Marijos vainiką. Kiekvienas Sveika Marija, iššaukia Motinos susigraudinimą ir užuojautą silpnam šios žemės keliautojui.

Melstis yra už ką. Pasaulyje suirutė. Tiek neteisybės ir skurdo, tiek nesusipratimo tarp širdimi ir protu Dievo apdovanotų žmonių. Malda yra geriausia kovos priemonė, kuri jei ne šiandieną, tai ryt, poryt, nuginkluos priešą, duos tai, ko žmogus teisingai ir nuoširdžiai prašo nes nėra girdėta kad

Marija neišklausytų to, kurs kreipiasi į Ją su meile ir gryna sąžine.

Be to, atsilankantieji rožančiaus pamaldoms, už kiekvieną atkalbėtą rožančiaus dalį kiekvieną kartą gauna 7 metų atlaidus. Tie, kurie bent 10 kartų per spalio mėnesį aktyviai dalyvavo pamaldose arba esant priežasčiai privačiai tiek kartų sukalbėjo, tai atlikę išpažintį, priėmę šv. Komuniją ir pasimeldę Bažnyčios intencija, pelno visuotinius atlaidus. (Pagal pop. Leono XIII dekretą).

Sakoma, kad maldoje ne tiek reikia prašyti, kiek dėkoti Aukščiausiam už begalybę malonių, pav.: už akių šviesą, už sveikatą, už gražiąją gamtą, už tai, ką kiekvienas iš Dievo patiria. Tačiau, kad toji padėka būtų Dievui maloni, mes privalome eiti gyvenime tais keliais, kuriais Dievas yra parodęs: kasdien tobulindami savo gyvenimą, taurindami savo šeimų papročius, šalindami girtuoklystę, vengdami, barnių, piktumo, pavydo keršto ir kitokių blogybių, kurios veja Aukščiausiojo palaimą iš mūsų namų ir iš mūsų tėvynės. Ta mintimi lenkime kelius prie šv. Rožančiaus Karalienės paveikslo per Jos garbei skirtą mėnesį.

F. Jokūbauskas

Vyskupas P. Būčys, M. I. C.

Angelai Sargai

NUO senų senovės krikščionijoje yra gilus, stiprus ir visatinis įsitikinimas, kad kiekvienas žmogus nuo pat užgimimo lig mirties turi savo angelą sargą. Tas įsitikinimas yra kilęs iš V. Jėzaus žodžių: "Saugokitės paniekinti nors vieną tų mažulėlių, nes sakau jums, jog jų angelai danguje visados regi mano dangiškojo Tėvo veidą" (Mat. 18, 10).

Išganytojas kalbėjo apie vaikelius, kad jie turi angelų sargų. Šv. Povylas taip pat sako apie visus pelnančius išganyką: "Ar gi ne visos yra patarnautojos dvasios, pasiūstos patarnauti tiems, kurie pelnosi išgelbėjimo tėvyne" (Hebr. 1, 14).

Tą pačią mintį galima gauti ir iš Senojo Įstatymo. Jame pranašas Jeremijas rašo: "Nes mano angelas yra visuomet su jumis" (Bar. 6, 6). Tie žodžiai rodo jog pranašas tikėjo, kad prie kiekvieno žmogaus visuomet yra angelas.

Ypatingai šventieji Bažnyčios Tėvai uoliai ir aiškiai skelbia, kad visi žmonės, nors būtų iš svetimoterystės gimę, turi savo angelų. Tačiau ta tiesa dar iki šiol netapo kaip apreiškintoji Dievo tiesa apgarsinta nei vienoje visatinėje Bažnyčios Taryboje.

Daugelis katalikų, gerai ištyrusių Dievo apreiškimą, tiki, kad ne vien atskiri asmenys, bet ir draugijos, organizacijos ar įstaigos turi savo angelų sargų. Kai kurie remdamiesi Šv. Jono Apreiškimais sako, kad kiekviena vyskupija ir kiekviena parapija turi savo atskirą angelą sargą, nes to Apaštalo Apreiškimų pradžioje yra minėti septynių bažnyčių angelai (Apoc. 1,20). Bet tenai angelais pavadinti turbūt tų bažnyčių vyskapai.

Tiktai kitoje Šv. Rašto vietoje angelas, kalbėdamas pranašui Danieiliui, užsimena apie kitą angelą, kurį pavadina Persų karalijos kunigaikščiu (Dan. 10, 13). Kadangi tais laikais persai buvo stabmeldžiai, kadangi jų karalystė vis gi turėjo angelą, kuris rūpinosi tos karalystės reikalais, kaip tat matyt iš angelo Gabrieliaus kalbos, tai galima spėti, jog kiekviena žmonių organizacija turi savo angelą sargą.

Tie angelai sargai, esantieji prie atskirų žmonių ir organizacijų turi uždavinį ir pildo. Bet žmonės jų globą retai pajunta, nes angelai vengia stebuklų, o panaudoja gamtinius atsitikimus asmens apgynimo tikslams. Tačiau angelų globa žemės reikaluose yra apribota. Jie niekuomet tos globos nesuteikia, jei mato, kad ta globa padaugintų žmogaus tingėjimą arba neatsargumą.

Angelų sargų globa labiau apsirėškia dvasios srytyje. Tik ir joje angelai nėra visagalinti. Jiems nevalia laužti žmogaus laisvės, nei su tikslu apsaugoti žmogaus nuo nuodėmės. Tiktai tada, kada žmogus pats liuosą valia pasiduoda savo angelo globai, kada žmogus savo noru nelenda į dvasios pavojus, tada angelo globa jį be abejonės išgelbi iš dvasinės prapulties.

Netaip lengvai eina dalykas, kuomet žmogus yra liuosą valia jau padaręs nuodėmę. Tada ant to žmogaus valios turi teisę piktoji dvasia. Ji žmogų veda kur nori. Naudinga yra žmogui ir tada šauktis savo angelo sargo, bet tada to sargo uždavinys yra sunkesnis, nes turi ir piktoją dvasią įveikti ir žmogaus silpnybę sustiprinti nemažindamas jo laisvės.

Angelai nėra visagalingi, todėl negalima stebėtis, jei jiems tas uždavins nepasisiektų. Pritirta yra, kad daugelis žmonių, išipainioję į nuodėmes, nepasitaisto, nors ir parodo šiokią tokį norą pasitaistyti. Neabejotina priemonė, apginanti nuo tos nelaimės, yra neišdrįsti padaryti pirmąją stambią nuodėmę.

Tobijo knygoje angelas Rapolas sako, kad jisai to žmogaus maldas i-teikdavęs Dievui (Tob. 12, 12). Iš to spėjama, kad visi angelai sargai savo globojamų žmonių maldas pakelia iki Visagalinčiam Dangaus Tėvui. Nors Dievas ir be angelų žino kas, kada, kaip ir ko meldžia, tačiau žmogaus malda tampa geresnės rūšies buitimi, kada prie jos prisideda patobulinantis angelo veiksmas.

Dar yra tikima, kad mirusių žmonių sielos jų angelai sargai nulydi į dangų, arba į skaistykla. Tik į pragarą gerieji angelai nelydi nei vieną. Nelaimingoji siela ten patenka savaimė.

Mes papratę esame mintyti, kad siela atsiskyrusi nuo kūno nebeteri pavoju, jei ji nėra pražuvusi. Tačiau reikia atsiminti, kad ji patenka į visai nežinomą jai buitį srytį, kur yra daug ir įvairių buities įiegy. Ypač Rytų Bažnyčios senieji raštininkai šitą tiesą pažymi. Išganytoji siela tampa nuo tų pavoju apginta, bet už tatau turime būti dėkingi Dievui, kuris kiekvienai sielai duoda angelą sargą. Tas dvasios sargas reikalingas gyvam žmogui, bet jis yra taip gi labai, kasžin ar ne labiau reikalingas po mirties. Jo globa užtikrina jai nepaliečiamybę.

Kaip motina yra reikalinga kūdikiui iki kol jis užgema, taip angelas sargas yra reikalingas sielai iki kol ji pasiekia galutinai amžinąją tėvišką pas Dievą.

Sek Mane...

Kodėl nori matyti tai, ko negali turėti?

Praeina pasaulis ir jo pageidimas.

Jausminiai polinkiai blaško tai šen tai ten, bet ką gauni juos patenkinęs? Ar

negrįžti su apsunkinta sąžine ir tuščia širdimi?

Jei išeini džiaugdamasis, dažnai grįžti nuliūdęs; jei linksmas vakaras, dažnai liūdnas rytas.

Kiekvienas jausminis džiaugsmas vilioja malonumu, tačiau galutinėje sąskaitoje jis sužeidžia ir užmuša.

Ką manai pamatyti, kitur, ko nematai namie? Štai dangus, žemė, o iš jų viskas padaryta.

Arba ką amžina pamatysi šiame pasaulyje?

Tur būt, manai pilnai save patenkinti, bet to niekad nepasieksi.

Jeigu ir visus pasaulio daiktus iš karto pamatytum, argi tai būtų ne kas kita, kaip tuščia vizija?

Pakelk akis į Dievą ir melskis už savo nuodėmes ir apsileidimus.

Tuščiais dalykais rūpintis palik tuštiesiems žmonėms, pats gi rūpinkis tuo, ką Dievas tau įsako.

Uždaryk savo duris ir šaukis mylimojo Jėzaus.

Pasilik su Juo savo kambary, nes kitur nerasi tiek ramybės, kiek čia.

Jei nebūtum niekur išėjęs ir nebūtum klausęsis pasaulio triukšmo, nebūtum praradęs širdies ramybės, bet kadangi mėgai klausytis naujienų, tai dabar kenti širdies neramumą.

Maldos Apaštalavimas

Bendra intencija Spalių mėn. 1947 m.
(Pasiūlyta Šv. Tėvo Pijaus XII)

UŽ APLEISTUS VAIKELIUS

Šv. Tėvas Pijus XII, savo encyklikoje apie pagalbą jaunimui, rašo:

“Niekas mūsų tėviškos širdies tiek nesužeidžia iš visų beveik nesuskaitomų blogybių, kilusių iš žiaurių kovų, kiek tai, kas apsunkina nekaltų vaikelių daugybę, kurių milijonai vargsta daugelyje kraštų be būtiniausių gyvenimui dalykų, ir kenčia nuo šalčio, bado ir ligų. Dažnai pajunta jie taip pat visišką apleidimą, jausdami ne vien valgio, rūbų ir pastogės stoką, bet taip pat meilės stoką, kurios jie labai yra reikalingi savo jaunuose meteliuose.

Kaip jūs žinote, Garbingieji Broliai, visa padariau, ką galėjau, kad būtų aprūpintas šis reikalas. Ir šia proga Mes norime pareikšti mūsų nuoširdžią padėką tiems, kurių duosnumo dėka galėjome padėti šiek tiek reikalingiems šiems kūdikiams ir vaikeliams. Žinome taip pat, jog daugelis jų, ar pavieniai, ar kaip draugijų ir organizacijų nariai, rengiasi padėti, o kiti jau dirba. Šiems, vertiems visokio pagyrimo, reiškiamo privalomą pagarbą ir prašome Dievo, kad palaimintų jų veiklą, jų sumanymus ateičiai, jų vaisingas pastangas.

Šv. Tėvas nori, kad melstumės už apleistus vaikelus. Jų reikalai dideli ir skubūs. Patys sau padėti negali. Reikia, kad V. Dievas savo Apvaizda jų reikalus gailestingų žmonių maldomis ir darbais aprūpintų.

* * *

Mėnesio Globėjai
ANGELAI SARGAI

Dievo maloni Apvaizda globoja visą pasaulį. Bet Viešpačiui Galybių atrodė, kad tai it per maža žmogui. Pasakydė todėl kiekvienam žmogui Angelą

Sargą, kad jis šventais įkvėpimais apsaugotų žmogų nuo blogybių, nelaimių, kad jį vestų saugiu išganymo keliu. Ir Angelas Sargas neapleidžia žmogaus visą gyvenimą. O net mirus, jei pateko skaistyklon, ten eina iš Dievo gavęs nunešti kenčiančiai sielai palengvinimą, suraminimą, pelnytus jam gyvųjų atlaidus, gerų darbų vaisius.

Ne vien suaugusieji, bet ir maži kūdikiai turi savo Angelus Sargus. V. Jėzus pasakė: “Žiūrėkite, kad nepapiktintumėte nė vieno šitų mažutėlių, nes sakau jums, jų angelai danguje mato mano danguje esančio Tėvo veidą.” (Mato 18.10).

Narsioji Judita liūdi ja ir sako: “Kaip pats Viešpats yra gyvas, taip jo Angelas sergėjo mane ir iš čia išeinančią, ir tenai pasiliekančią, ir iš ten čia sugrižtančią.” (Juditos 13, 20).

LAVYBA

Kasdien atsiminkime, jog esame mūsų Angelo Sargo globoje. Padėkokiame jam ir paprašykime, kad mus saugotų nuo net mažiausio nusikaltimo geriausiam Dievui. Būtų gera ryte, vakare kalbėti nors ir šią maldele: — Dievo Angele, mano Sarge, teikis mane, Aukščiausiojo tau pavestą, šią dieną mokyti, saugoti, vesti ir valdyti. Amen.

Ypatingoji Misių Intencija

**MELSTIS UŽ UOLŲ APAŠTALAVIMĄ
APŠVIESTŲ KRIKŠČIONIŲ TARPE.**

NURODYMAI PROMOTORIAMS

Spalis, 1947 m.

Brangieji,

Kai peržvelgiame jūsų nuveiktus darbus, galime vien pasidžiaugti nuostabiais vaisiais. Maldos Apaštalavimas tęsiasi daugiau negu per 80 metų, o ir lietuvių tarpe per kelias dešimtis metų jis yra žinomas. Su noru bendradarbiavote ir ištikimai mums stojote tal-kon. Už tai vien galime nuoširdžiai dėkoti. Ir toliau pilnai pasitikime jūsų ge-

Pasikalbėjimas Prie Ežero...

Rašo P. P. Činikas, M. I. C.

Malda pradžioje gyvenimo ir pabaigoje šlėsta ežeras ir gyvenimas

Šiuo laiku vėl tenka grįšti prie pasivaikščiujimų prie ežero Chicagos pakrantėse. O Michigano ežeras vis toks pat įdomus kaip buvo prie kitų miestų.

Užvakar ežeras buvo ir net bauginantis.

Vėjas iš šiaurės siautė ir šėlo, bangos blaškėse, ir užimas net kurtino lankytojus prie jojo kranto. Nebuvo daug malonumo vaikščioti šiandien. Nėr ir per daug malonumo skaityti laikraščius šiomis dienomis. Šėlstantis gyvenimas aiškiai atvaizduojamas laikraščiuose.

Kodėl taip vyksta

ra valia.

Šiuo tarpu norėtume paprašyti jus į katalikiškos spaudos talką. Lietuvių katalikų savaitiniai ir mėnesiniai laikraščiai nori padėti jums pažinti Dievą, Švč. Jėzaus širdies meilę, Nekalčiausios Marijos, Dievo Motinos, garbę, dorybes ir globą. Apie šiuos tikybinius reikalus kas savaitę daug rašo Kristaus Karaliaus "Laivas". Jame telpa ir Maldos Apaštalavimo nurodymai. Kaip būtų gera, kad visi nariai kas savaitę gautų dvasinių žinių, pasiskaitymų. Tai nėra sunku padaryti. Per metus pas jus ateis 52 "Laivo" numeriai už \$2.00.

"Laivo" adresas: 2334 S. Oakley Ave. Chicago 8, Ill. Lietuvių katalikų laikraščiai Amerikoje paprastai neduoda pelno. Bet jei kas nuo "Laivo" leidimo atliks, — skiriama Kunigų Seminarijai Hinsdale, Ill. išlaikyti. Tuo būdu, jūs ir sau padarote naudos, beskaitydami "Laivą" ir mums padedate išlaikyti Kunigų Seminariją. Ačiū už paramą.

Kiekvieną dieną skaitome laikraščius ir reik net pasibaisėti: užpulta 3 metų mergaitė; 10 metų mergaitė; 11 metų vaikas nužudė savo draugą; berniukai apvogė krautuve; kino artistė išteka 10-tą sykį; tėvai nužudė 4 mėn. kūdikį; ir t. t.

Ar patėmyjote, kad tos nepaprastos žudynės ir vagystės dažniau ir dažniau vyksta mažiuose miestuose. Kiek metų atgal dažniausia panašūs dalykai vykdavo didžiuose miestuose. Dabar tie įvykiai liečia didesnį ir didesnį akyrati žmonių.

Motina meldžiasi kai kūdikis gimsta, nes yra didelis skausmas. Malda kalbama kaip yra liga ar mirties šešėlis pasirodo. Bet kur yra malda kitose gyvenimo dienose.

Reik Maldos šeimose

Jei malda kalbama pradžioje ir pabaigoje, kodėl nėr maldos kasdieniame gyvenime? Visi būna per daug užsiėmę. Todėl dauguma žmonių lanko Šv. Mišias per 12:00 val. sekmadieniais.

Kasdieninė malda reikalinga, kad Dievas kasdien laimingų gyvenimą. Kasdieninis gyvenimas yra kaip tas šėlstantis ežeras; pagundų vėjai ir blogo pavyzdžio bangos nuolatai blaško mus.

Geriausios maldos šeimai yra rožančiaus kalbėjimas. Tas maldų ratelis gali gerokai sustiprinti šeimos ratelį, kad būtų pagarba viens kitam, ir tarp visų. Rožančius gali būt tas lenciūgėlis, kuris išgelbi iš blogo pavyzdžio bangų ar būna sutvirtinimas kiekvienam nariui šeimos prieš pagundų vėjus. Jei kiekvienas šeimos narys laikytųsi bendrojo rožančiaus, nei vėjai, nei bangos negalės išgriauti šeimyninį gyvenimą. Nebus ir tų nelaimingų įvykių apie kuriuos skaitome laikraščiuose.

Malda yra šeimos stiprybė ir meilės ryšys.

Kaip Dalyvauti Šv. Mišiose

M. Krupavičius

(tęsinys)

Kokia Nauda Iš Tokio Dalyvavimo Šv. Mišiose

Jei mes kalbėsime kartu su kunigu tas pačias šv. Mišių maldas iš liturginių maldaknygių, seksime kunigo žodžius ir judėjimus, turėsime tokios naudos:

1. Geriau suprasime ir išmoksime tikėjimo paslaptis. Bažnyčia sąmoningai įvedė į Liturgiją skaitymų. Lekcija ir Evangelija duoda žmogaus maldingumui mokslo, kuris yra pačios šv. Dvasios įkvėptas. Šv. Mišių dalys, vadinamos Introitas, Graudualas, Traktus, Offertorium — yra sustatyti iš gražiausių šv. Rašto ištraukų, geras katalikas metų laikotarpy peržvelgs visas katalikų tikėjimo dogmas (nekinčiamas tiesas), apsvarstys ir apmąstys visas tikėjimo paslaptis, Kristaus gyvenimą, Jo mirtį, Jo viešpatavimą, Jo mokslą ir didžiulį išganymo tiesą. Bažnyčios švenčių yra linksmų ir liūdinių. Liturgija pritaikinta tų švenčių nuotaikai: ji liūdi ir ašaras lieja arba džiaugiasi ir linksmiasi, tuo pačiu ji kelia ir žadina tą pačią nuotaiką ir katalikuose. Katalikai, kurie meldžiasi iš liturginių maldaknygių, gyvens ir jaus per ištisus metus tai, kuo gyvena ir jaučia Bažnyčia.

2. Katalikai, kurie melsis iš liturginių maldaknygių, išmoks geriausiai melstis, nes Mišių knygos, arba žmonių vadinamas mišiolas, duoda šalia šv. Rašto ištraukų gražiausių pasaulio maldų. Mišių mados kolektos, sekretos, postkomunijos duoda gražiausią koki tik galima įsivaizduoti, prašymų ir maldavimų rinkinį. Tos maldos išreikštos trumpais ir suglaustais žodžiais. Be to, bažnytinių metų laikotarpy Li-

turgija paliečia visas reikalingas kūnui ir sielai malones. Katalikas, kalbėdamas kasdien dienos maldas iš liturginių maldaknygių, nepamirš jokio savo reikalo: tai jis mels tikėjimo, vilties, meilės ir kitų dorybių, tai prašys sveikatos, pasisekimo, apsaugos nuo nelaimių, kitais atvejais vėl melsis už mirusius ir maldaus savo sielai išganymo. Tose maldose kalbės bažnytine kalba, kuri pasižymi pusiausvyra, karštumu ir nuolankumu. Ir toje kasdieninėje maldos mokykloje žmogus išmoks melstis ir melsti Dievą. Tokia malda negalės praeiti pro Dievą. Dievas tokią maldą išgirs ir išklausys, žinoma, jei žmogus iš savo pusės pridės visa tai, ko Dievas reikalauja iš geros maldos.

3. Pagaliau, kas melsis iš liturginių maldaknygių kartu su kunigu, jis geriau supras ir įsisąmonins, kad ir jis pats yra ir auka ir aukotojas. Kalbėdamas kartu su kunigu atnašavimo (offertorium) ir kanono žodžius, sekdamas reikšmingus celebranso judėjimus, katalikas suvaidins Kristaus Mistinio Kūno nario bendradarbiaujančio su Galva-Kristum, vaidmenį Katalikai kartodami paskui kunigą "aukojame"... "mūsų auką", kalbėdami tai daugiskaitoj, ankštai jungiasi su aukojimo veiksmu, o kartu ir su Kristumi. Jame ir per Jį ir švenčiausiajai Treibei duoda aukščiausią garbę. Žmonėms, išmoksiems tokiu būdu melstis, jau nebeatrodys, kad šv. Mišios esančios tik kunigo dalykas ir privilegija. Jie matys jose savąsias Mišias, dėl to tad pilniausia gražiausių jausmų širdimi jie bendradarbiaus su kunigu, jie tam tikra prasme laikys kartu su kunigu šv. Mišias. Iš to tad seka, kad šitoks

šv. Mišių klausymas, t. y. skaitymas iš liturginių maldaknygių tų maldų, kurios tai dienai yra skirtos, yra geriausias šv. Mišių klausymas ir tiksliausias įsakymo — šventadieniais Mišių klausyk — išpildymas.

Išmokus šio šv. Mišių klausymo būdo, paliks mums tik vienas laipsnis į tą šv. Mišių klausymo būdą, kurį mums perša popiežiai Pijus X ir Pijus XI ir kuris buvo naudojamas pirmųjų krikščionių, t. y. garsus visų tikinčiųjų atsakymas į tuos kunigo žodžius, į kuriuos dabar atako ministrantai ar choristai. Tokios Mišios lotiniškai vadinasi—*Missa recitata* arba *dialogata*. Per tokias Mišias katalikai su kunigu kartu kalba Mišių pradžia, paskui kartu atkalba arba atgieda atskiras Mišių dalis, kaip *Gloria*, *Kredo*, *Sanktus*, *Agnus Dei*, o prieš tikinčiųjų Komuniją — *Domine non sum dignus*. Tas darbas nelengvas. Bet kitur tai jau daroma. Galėsime ir mes tai padaryti. Tik reik gero noro ir gero šv. Mišių dvasios ir pobūdžio supratimo.

Kokiu Keliu Eisime Prie Šio Tikslų

Kaip katalikai turi dalyvauti šv. Mišiose yra nurodžiusi Bažnyčia. Taip, pavyzdžiui, popiežius Pijus X sako, kad mes turime "veikliai dalyvauti šventčiausiose paslaptys ir viešoj Bažnyčios maldoj". Toks Bažnyčios noras. Mūsų dalyvavimas jose nutolo nuo Bažnyčios nurodytojo būdo. Turime tad išmokyti dalyvauti šv. Mišiose taip, kaip Bažnyčia nurodo. Kokiu keliu eisime prie šio tikslo? Jį ne iš karto pasieksime. Jį pasieksime palaipsniui. To tikslo siekdami, turėsime padirbėti ir mes ir kunigai — pamokslininkai ir katechetai. Nekalbėsime apie kunigų darbus toje srityje. Mums pasauliečiams katalikams to tikslo siekiant štai kas reiks pirmoj eilėj padaryti.

1. Pirmiausia turime gerai suprasti šv. Mišias kaip auką. Be to, reik gerai suprasti aukos reikšmę kasdieni-

niame žmogaus gyvenime, o ypatingai kataliko gyvenime. Tas dalykas nėra lengvas, bet yra dalykas pagrindinis ir svarbiausias. Kol nesuprasime pačios aukos esmės, tol negalės būti kalbos apie pasinaudojimą visais šv. Mišiose esančiais turtais ir apie tikrąjį tikinčiųjų dalyvavimą šventčiausioj Aukoje.

2. Kad gerai suprastume šv. Mišių aukos pobūdį, reik gerai suprasti, kad per šv. Mišias garbė skiriama ne Kristui, bet su Juo ir per Jį Dangiskajam Tėvui. Iš to lengva suprasti, kad netikslu sakyti — Aukoju šv. Mišias Švč. Jėzaus Širdžiai, Švč. Mergelei Marijai, šv. Antanui ir t. t.

3. Tuo pačiu keliu eidami, turime suprasti, kad tikinčiųjų Komuniја yra šv. Mišių aukos papildymas ir dėl to tikintieji turi stengtis eiti prie Švč. Sakramento per šv. Mišias, o ne po Mišių.

4. Sekantis žingsnis tuo keliu bus įsisąmoninimas to ankšto ryšio, kuris yra tarp tikinčiųjų ir Kristaus. Ne tik kunigas laiko prie altoriaus Mišias, bet ir tikintieji. Be to, reikia gerai suprasti — ko aš einu į bažnyčią? Ar tik pasimelst? Ne. Pasimelst galima ir namie. Einam į bažnyčią tam, kad paaukotumėm dvejopą auką: Kristų ir save, kad šv. Mišių padedami įsigytumėm tokios vidinės nuotaikos, kokią turėjo Kristus ant kryžiaus, ir kokią dabar turi ant altoriaus. Renkamės į bažnyčią skaitlingais būriais, nes tą auką turime aukoti ne kas sau pavieniai, ne kiekvienas paskirai, bet visi kartu. Ir dėlto eina parapijiečiai į bažnyčią, kaip į savo gimtąją pastogę, kaip vieno Tėvo vaikai ir kartu su savo vyriausiu Broliu ir Aukščiausiu kunigu — Kristumi atiduoda garbę Dievui Tėvui. Jei taip žiūrėsime į šv. Mišias ir taip jas vertinsime, šv. Mišios bus mums tikras "bažnytinės vienybės Sakramentas", ir sekmingiausias akstinas artimo meilei ugdyti.

(Nukelta į 12 pusl.)

J. Kašellionis

Malonės Valanda

PER šv. Mišias Kristus pats save aukoja dangiškajam Tėvui taip pat, kaip Jis kad Jam aukojosi Kalvarijos kalne, mirdamas ant kryžiaus. Kristus, mirdamas ant Kryžiaus, savo kančia, savo mirtimi nupelnė mums neišsemiamą šaltinį dangiškųjų turtų. Gi šv. Mišios tai prieinamiausia priemonė, tai tartum koks leidimas — bilietas prie šių dangiškųjų Kristaus nupelnytų malonių. Klausydami šv. Mišių mes galime semtis tas dangiškąsias, mums Kristaus nupelnytąs, malones. Jos kiekvienam prieinamos. Jos niekuomet neišseks, nesumažės. Jų niekuomet ir nieks neišsems.

Šv. Mišių galima klausyti naudingai net būnant sunkioje nuodėmėje, net neturint tikro gailesčio. Gana, kad norima atsikelti iš nuodėmės, nes šv. Mišios suteikia mums malonę gailėtis už nusidėjimus ir iš jų atsikelti.

Tasai žmogus, kurs nesijaučia sunkiai nusidėjęs, arba kuris gailisi už savo kaltes, klausydamas šv. Mišių didina bei daugina savyje pašvenčiamąją malonę. Ši malonė puošia žmogaus sielą, padaro ją šventą ir duoda teisę į dangaus karalystę. Tik pašvenčiamąją malonę pasipuošęs žmogus yra tikrasis Dievo vaikas, būsimasis dangiškiosios laimės paveldėtojas. Šv. Tomas kalbėdamas apie pašvenčiamąją malonę sako: "Vienos malonės vertė yra didesnė už viso pasaulio vertybes ir už visa tai, kas jame yra". Pašvenčiamąją malonę žmoguje didina kiekvienas, su gera intencija atliktas, geras darbas (žinoma, jei žmogus turėjo tos malonės). Bet nė vienas, nors ir geriausias darbas, taip labai tos malonės nepadidina, kaip šv. Mišių laikymas arba nuoširdus, tobulas jų klausymas, nes šv. Mišios yra

geriausias darbas; tai malonių valanda.

Dievotą šv. Mišių klausymas daugina žmoguje pašvenčiamąją malonę ir rengia jam didesnę laimę bei garbę amžinoje tėvynėje — danguje. Nes kas šioje ašarų pakalnėje nusipelnys daugiau pašvenčiamos malonės, tas ir dangiškoje tėvynėje džiaugsis didesne laime.

Žmogus vertai klausydamas šv. Mišių įgyja ir visokių padedamųjų malonių, kurios žmogui padeda nugalėti įvairiausias pagundas, išverti gerame, daryti gerus darbus ir pagiau — savo sielą išganyti.

Dievotai klausantiems šv. Mišių V. Dievas padeda apsisaugoti nuo sunkiųjų nuodėmių ir atleidia mažasias, kurios anot vieno dievoto rašytojo, per šv. Mišias tirpsta, kaip vaškas prie ugnies. O šv. Augustinas sako: "Kas dievotai klauso šv. Mišių, reikis į sunkias nuodėmes, o mažosios nuodėmės jam bus atleistos".

Klausydami šv. Mišių mes galime gauti atleidimą net ir laikinųjų bausmių, kurias mes užsiuraukiame nusiūdėdami. Kaip atlyginimą mes aukojame Dievui paties Išganytojaus nuopelnus, kuriuos Jis mums teikia per šv. Mišias.

Dievotai klausydami šv. Mišių žmonės gauna Dievo palaimą visuose darbuose, sumanymuose. Ši Dievo palaiminimą ypač jausdavo, suprasdavo ir įvertindavo šventieji. Dėlto daugelis iš jų, kaip šv. Povilas Nerijus, kiekvieną savo sumanumą ar darbą pradėdavo šv. Mišiomis, tvirtai įsitikinę, kad Dievas juos palaimins.

Ši ypatingą šv. Mišių palaiminimą darbuose matė ir šv. Izidorius —

artojas, kurių nepraleisdavo nė vienos dienos ir nepradėdavo dienos darbo pirma neišklausęs šv. Mišių. Kai kiti jį įskūsdavo ponui, kad jis apleidžia darbą, tai angelai už jį ardavo, jam padėdavo.

Nepaprastai gražių minčių mums duoda ir šis iš dviejų neturtingų batsiuvių gyvenimo paimtasis pavyzdys. Skaitykime: "Šv. Jono Išmaldininko laikais Aleksandrijoje (Egipte) gyveno du batsiuviu. Vienas turėjo didelę šeimą, bet jis vis dėlto pasiturinčiai gyveno. Antrasis gyveno tik su žmona, tačiau vos galėjo galus su galais sumegsti. Kartą šis nuėjo pas laimingąjį kaimyną ir jam sako: "Pasakyk, dėl ko tau geriau sekasi, negu man. Aš dirbu ir šventadieniais, bet negaliu kaip reikiant susitvarkyti ir gana". Tasai atsakė: "Mielas drauge. Aš turiu paslaptį turtų šaltinį, iš kurio aš kas šventadienis papildau savo kasdieninį uždarbį". Nekantriai laukė šventadarbis artimiausio sekmadienio, nes tą dieną jau buvo pažadėta parodyti laimės šaltinį. Nusivedęs savo suvargusį kaimyną paskirtą dieną į bažnyčią, pavyzdingasis batsiuvis tarė: "Žiūrėk, drauge! Čia, bažnyčioje, yra mano turtų šaltinis. Tai Dievo palaima, kurios aš semiuosi kas šventadienis klausydamas šv. Mišių. Daryk ir tu taip, o tikrai būsi laimingesnis".

Turėdami prieš akis bent kelis šiuos kilnius pavyzdžius ir matydami, kokią didelę palaimą jie sėmė iš šv. Mišių klausymo, ir mes bandykime žengti jų kilniais pramintais takais. Dažniau, net ir prastomis dienomis, apsilankykime bažnyčioje. Čia nuširdžiai ir dievobaimingai klausykime šv. Mišių, dalyvaukime dieviškoje aukoje. Kada mes dievotai klausome šv. Mišių, tai už mus maldauja savo dangiškojo Tėvo pats Jėzus Kristus. Juk per šv. Mišias Jėzus Kristus aukoja už mus, už mūsų kaltes, už mūsų būsimąją laimę dangiškajam Tėvui savo

šv. Kūną ir Kraują. Tuomet už mus maldauja visos Viešpaties žaizdos. Už mus maldauja ietimi pervertoji Jo šv. Širdis!

Argi dar galima abejoti, kad tokio Jėzaus maldavimo neišklausys Jo dangiškasis Tėvas? Argi mes neatsimenam, kad Jėzaus malda yra visagalė? Argi nevisokių malonių Kristus gali per šv. Mišias išprašyti?

Atsiminkime ir tai, kad mes klausydami šv. Mišių galime išprašyti dangiškųjų malonių ne tik sau, bet ir savo šeimai, savo artimiesiems, savo tėvynei, mirštantiesiems, kenčiančioms skaistykloje sieloms ir t. t.

Dėlto kiekvienas katalikas, ypač tėvas — motina, užuot aimanavę, kad juos prispaudęs vargas, kad sunku tarpusavy sugyventi, kad vaikai atsitolinę nuo Bažnyčios, atšalę tikėjime, nusmukę doroje ar pan., pirmiausiai tepasąskęsta karštoje prie Viešpaties maldos; teklauso dažniau ir nuširdžiau šv. Mišių ir Viešpatį Jėzų šv. Komunijoje tepriima į savo širdis, net už juos te-užprašo šv. Mišias, o Dievo malonė jų neaplenks. Šv. Monikos pavyzdys, kuri ilgus metus meldėsi už savo paklydusį sūnų Augustiną ir tiek išmaldė jam malonių, kad iš didelio nusidėjėlio Augustino, tapo didis šv. Augustinas, tepriduoda ir mums ištvermės maldose. Tik nesivėlinkime pradėti!

Nemaža yra tokių katalikų, kurie, kad ir supranta ir jaučia šv. Mišių klausymo naudą, bet visgi dažnai apleidžia jas ir teisinasi būk neturi laiko, tinkamų drabužių, bijo šalčio, esą pavargę, negali pasiekti ir t. t. Bet, brangieji, nesibijokime šių žemiškų vargų. Kantriai juos perneškime ir paaukokime geriausiam Dievui, atlyginimą rasime amžinoje mūsų tėvynėje.

Kad mūsų ir užšalusios širdys vėl užsidegtų karšta meile Kristui ir atsi-

rastu tvirtas noras, bei pasiryžimas šv. Mišių klausyti ir su didžiausiomis pastangomis, tai pabaigoje dar prisiminkime šį kilnų senuko mums paliktą pavyzdį, kurį pasakojo vienas vienuolis M. Kohemas. Štai jisai: Dievotas vargdienis žemdirbys gyveno toli nuo bažnyčios ir buvo įpratęs kasdien eiti šv. Mišių klausyti. Pasenęs kartą jis eina į bažnyčią labai blogu oru ir dar blogesniu keliu. Bebrisdamas per purvyną nuvargęs senelis ėmė mąstyti: "Viešpatie, Tu pats matai: kol jaunas buvau, ėjau kasdien į bažnyčią, dabar jau nebeįstengiu; dėlto beeisiu tik šventadieniais, o paprastomis dienomis tik tuomet, kada nebebus tiek sunku, kaip dabar.

Taip bemąstydamas, senelis išgirdo netoli savęs žingsnius. Atsisukęs, jis pamato angelą beturintį labai daug dangiško gražumo ir kvapo rožių. Angelas buvo taip gražus, kad senelis manė, jog tai yra pats Dievas, ir puolęs ant kelių ėmė kalbėti; "Dieve mieliausias, iš kur man ta Tavo malonė, kad Tu pats ateini pas mane?" Angelas jam atsakė: "Aš esu ne Dievas, bet tavo angelas sargas. Aš renku rožes, kurios išaugo iš kikevieno tavo žingsnio, kurį nužengei, eidamas į mišias. Jas visas nešu į dangų prie Dievo sosto. Aš tau patariu nepraleisti šv. Mišių. Jei ir toliau taip vaikščioti į mišias, kaip iki šiol kad vaikščiojai, tos rožės puoš tavo sostą danguose". Tai pasakęs, angelas išnyko.

Susigraudinęs senelis pasiryžo niekuomet neapleisti šv. Mišių, nors būtų ir kažkokios sunkenybės. Savo pasiryžimą jis šventai išpildė ir netrukus nuėjo užimti savo sosto danguose".

Taigi, eikime ir mes su panašiu pasišventimu klausyti šv. Mišių, o būsime tikri, kad ir iš mūsų žingsnių išaugs panašios, amžiais nevystančios gražiausios rožės, iš kurių angelai ir mums nupins danguje nevystantį garbės vainiką!

KAIP DALYVAUTI ŠV. MIŠIOSE

(Nuo 9-to pusl.)

5. Pagaliau, reikia gerai suprasti ir įsisąmoninti tą ankštą ryšį tarp šv. Mišių ir kasdienio krikščioniško gyvenimo. Žmogaus tobulo esmė — savo valią suderinti su Dievo valia arba atsiduoti Dievui, o šv. Mišios tam ir laikomos, kad sužadintų sielose pasidavimą Dievo valiai visose gyvenimo apylostose ir sąlygose, ne tik bažnyčioje, bet ir namuose. Turim mokėti savo džiaugsmus ir liūdėjimus, sveikatą ir ligą, pasisekimus ir nepasisekimus paaugoti Dievui šv. Mišių metu. Sudėkim ant patenos kartu su aukojamąja duona savo rūpesčius, surinkime į taurę visas savo ašaras ir tegu kunigas sujungs juos konsekracijos metu su Kristaus kančiomis ant kryžiaus. Tuo būdu mūsų gyvenimas įeis į šv. Mišias, o šv. Mišios įeis į mūsų gyvenimą ir jį nušvies ir sudievis.

Taip suprastos šv. Mišios nepasibaigs su kunigo nužengimu nuo altoriaus, bet visas žmogaus gyvenimas bus šv. Mišių tąsa. Ir kaip tikintieji šv. Mišių metu kartu su Kristumi pasiaukoja Dievui Tėvui, taip tie patys tikintieji per šventąsias ir darbo dienas nuolatose susijungę su Kristum įves į gyvenimą šv. Mišių metu padarytus pasiryžimus ir pažadus. Tuo būdu jie įrodys kad jų atsidavimas Dievui nebus paviršutinis ir trumpalaikis, bet nuolatinis ir pastovus. Šv. Mišių dėka visi katalikų darbai ir veiksmai bus atžymėti aukos antspaudu.

Eidami šiuo keliu gražinsime šv. Mišioms tą vaidmenį ir reikšmę, kuriuos joms yra paskyręs pats Dievas.

Geriau gyventi pasislėpus, besirūpinant savo siela, negu daryti stebuklus ir užmiršti patį save (savo išganyką).

IVAIRENYBĖS

Vidurinėj Afrikoj auga medis, kurį vietiniai gyventojai negrai vadina "mirties medžiu". Jis turi tokį smalsų kvapą, jog žmogus per keleta valandų nuo jo apalpsta ir miršta. Negrai, pasmerkę nusikaltėlį mirti, pririša prie "mirties medžio" ir laiko kol numrišta. Tas medis veda vaisius, panašius į kriaušes, nuo kurių žmonės, jei tik kiek suvalgo, tuojau miršta.

* * *

Kai kas mano, kad tik žmogus pažišta grožį ir mėgsta švarą. Toks manymas klaidingas. Pav., antis, kaip gražiai savo plačiuoju snapu supurena, paskui sudailina plunksnas. Laikas nuo laiko ji iš vienos savo kūno dalies snapu paima panašių į taukus tepalų ir jais sutepa plunksnas. Po sutepimo, kad ir ilgiausiai lytų, jos plunksnos neperšlampa. Taip daro ir kiti paukščiai. Vištos kurias dažnai matome voliojantis smiltyne, taip pat gražinasi. Kiti gyvuliai, pav., šunys, katės, karvės ir kiti gražinasi liežuviu. Daug paukščių maudosi vandenyje. Bendrai, visi gyvuliai kokių nors būdu gražinasi, puošiasi, net ir kiaulė savotiškai gražinasi besivoliiodama purvyne. Mat, jos toks grožio supratimas.

* * *

Sutuoktavių žiedas. Jo apskrita forma iš pat pradžių buvo laikoma amžinumo ženklu, kuris turėjo išreikšti, kad vedusiųjų meilė turi trauktis visą amžių. Žiedo aukso medžiagą turėjo pabrėžti vedusiųjų ryšių patvarumą ir kilnumą. Senovėje žmonės sutuoktavių žiedą nešiojo ant kairiosios rankos ketvirtojo piršto, ant kurio šiandien susižiedavusieji nešioja žiedą. Kairiosios rankos ketvirtas pirštas žiedui nešioti buvo skiriamas todėl, kad tuokart žmonės buvo tos nuomonės, jog į tą

pirštą eina gysla tiesiog iš širdies. Tokiu būdu tas pirštas žadėjo žiedą ilgai ir laimingai nešioti.

Anglijos karalienės Elzbietos laikais mėgo ponios vestuvių žiedą nešioti ant nykščio.

Graikijoje jaunoji gauna per vestuogės sidabrinį, o jaunikis auksinį žiedą.

Ispanijoje žiedo dovanojimas laikomas vedybų pasižadėjimu. Be to, mergaitė, gavusi žiedą dovanojusio vyro, kad ją vestų.

Visose krikščionių tautose, sutuoktavių žiedas laikomas kilniausiu amžino susijungimo ir tarpusavęs meilės ir ištimybės ženklu.

* * *

Kinai labai mėgsta karvelius. Jų augintojai dažnai ruošia tokius koncertus: prie karvelių uodegų prikeriamos plonomis vario virvytėmis dudelės; beskraidant karveliams oras pereina per dudeles ir jos ima skambėti. Dudelės daromos iš bambuso, įvairaus dydžio ir įvairiomis spalvomis nudažytomis. Jos išduoda malonius tonus. Kada kinietis ramiai sėdi sode, tai beskrajoją balti karveliai savo sparnų plasnojimais ir dudelių garsais žavi ir linksmina jį ypatingu ir maloniu koncertu.

* * *

Kadaisi Anglijoje karaliaus ir ministrų šmeižikams nukirpdavo nosį; Rusijoje 18 amžiuje pypkoriaus ir mokamedonai neištikimoms moterims sutrumpindavo nosis.

* * *

Prancūzijoje gyvena viena moteriškė, kurios pavardė susideda iš vienos tik raidės, būtent "O". Švedijoje randaime pavadinta "E"; Kinijoje provinciją, kurios vardas "U".

ŽINIOS IŠ LIETUVIŠKOJO PASAULIO

● Vyčių seimas Philadelphijoje. Šiais metais Lietuvos vyčių seimas (34-tas) įvyko Philadelphijoje, Pa., rugsėjo 12, 13 ir 14 d. Seime dalyvavo skaitlingas būrys delegatų iš viso krašto. Seimas padarė daug naudingų ateities veiklai nutarimų.

Seimo metu išrinkta nauja centro vadovybė: dvasios vadu perrinktas kun. J. Jutkevičius, pirmininku Juozas Boley - Bulevičius ir išbininku P. Gudelis. Vice-pirmininkais išrinkti Lola ir Ed. Pavis, išdo globėju Antanas Juknis, o sekretorėmis G. Karpiūtė ir L. Tatuilytė.

● Venezuela priima tremtinius. Iš Pietų Amerikos valstybių daugiausia tremtinių priima Venezuelos valstybė. yra nusistačiusi įsileisti apie 15,000 benamių žmonių iš Europos. Jų tarpe atvažiuos ir nemažas skaičius lietuvių. Kai kurie lietuviai Venezuelą jau pasiekė.

Nors Venezuela yra bent du kartus didesnė už Vokietiją ir 15 kartų didesnė už Lietuvą, tačiau gyventojų ji turi tik apie 4 milijonus. Daugumą gyventojų sudaro indėnų-ispānų-negru mišinio žmonės. Baltųjų yra tik 12 nuoš. Gyventojai vartoja ispanų kalbą, beveik visi yra katalikų tikėjimo.

Venezuela daugiausia pageidauja patyrusių ūkininkų. Todėl ir lietuviai, atvykę į Venezuelą, vyksta į ūkius, kurie gana lengvomis sąlygomis suteikiami.

● Išvyko į salas. Kun. Dr. J. Prunksis, kurio raštais dažnai gėrimės "Lai-ve", išvyko į salas. Pirmiausia jis aplankė Kubą. Iš čia vyko į Jamaica, Haiti, San Domingo, Puerto Rico, Baha-

mas ir kt. Ton kelionėn po vandenyno salas jis išvyko studijų tikslais.

● Vėl mažų laivelių per Atlantą. Rugsėjo 16 d. Amerikos krantus pasiekė būrys tremtinių, perplaukę Atlanto vandenyną mažų laivelių, tik 43 pėdų ilgio. Atplaukė 23 estai ir 1 latvis. Jie buvo nugabenti į Ellis Island. Manoma, kad bus leista jiems legaliai Amerikoje apsigyventi.

● Anglijon nuvyko jau keli tūkstančiai lietuvių. Ligi š. m. liepos 1 d. į Angliją iš Vokietijos jau buvo atvykę 2,850 lietuvių tremtinių, o su moterimis, išvykusiomis jau praėjusiais metais, buvo apie 3,100 tremtinių. Anglai yra numatę nuo rugpiūčio mėnesio išvežti kas savaitę po 1,000 moterų ir 500 vyrų. Pirmoj eilėj vežamos Baltijos kraštų moterys, bet kadangi tiek nevedusių moterų iš tų kraštų suverbuoti negalima, priimamos ir kitų tautybių moterys.

Anglai galvoja kviesti pas save tremtinius ir iš amerikiečių bei prancūzų zonų.

Rugsėjo mėnesį buvo numatyta pradėti vežti ir šeimas į Angliją, tačiau abejojama, ar daug šeimų bus išvežta, nes ir Anglijoje yra didelė butų stoka. Pavieniai vyrai bei moterys apgyvendinami bendrabučiuose didesniais skaičiais, o šeimoms jau reikėtų pavienių butų.

● Buvęs Kauno Universitetas dabar vėl vadinamas Vytauto Didžiojo universitetu. Prof. Purėnas atstatytas iš rektoriaus pareigų. Jo vietoje paskirtas med. Kupčinskas — kompartijos narys.

Negeram žmogui viskas negera.
Seneka

ŽINIOS IŠ KATALIKIŠKOJO PASAULIO

● **Pagerbė katalikę rašytoją.** Norvegijos karalius Haakon VIII, įvertindamas didelius rašytojos Sigrid Undset nuopelnus norvegų tautai, suteikė jai Šv. Olavo ordino Didįjį Kryžių. Tai yra aukščiausias Norvegijos pasižymėjimo ženklas. Iki šiol ji buvo gavusi tik viena moteris, Norvegijos princesė Martha.

Sigrid Undset yra katalikė rašytoja. Ji daugiausia rašo istorines noveles. Ji yra gavusi Nobelio literatūros premiją.

● **Netiki karo pralaimėjimu.** Tėvas Hugo Lasalle S. J., pergyvenęs atominės bombos sprogimą Hiroshimoj, lankėsi neseniai Brazilijoje, japonų kolonijoj, kuri randasi netoli Sao Paulo. Ten gyvena apie 300,000 japonų. Jis pasakoja, kad tos kolonijos japonai netiki, jog Japonija pralaimėjo karą. Jie sako, kad gandai apie karo pralaimėjimą yra tik amerikiečių propaganda. Labiau apsišvietę žmonės, žinoma, seniai žino, kad karas pralaimėtas. Tačiau gyventojų daugumą sudaro tamsuoliai, kurie nemoka skaityti portugališkai. O japoniški laikraščiai ten neišeina.

Kartą buvo pasklidę gandai, kad tą koloniją aplankys Japonijos karo laivynas. Į uostą susirinko minios japonų laivų sutikti. Nors teko nusivilti, kai nė vienas laivas nepasirodė, bet ir tai nesukliudė patriotiškiems japonams tikėti, kad jų imperatorius yra nenugalimas...

Toje kolonijoje yra 3,000 japonų katalikų. Jie vienam našlaičių namui Hiroshimoj suaukojo \$10,000.

● **Jugoslavijoje nėra laisvės.** Atsakydamas septyniems protestantų ministrams, kurie lankėsi Jugoslavijoje ir paskui pareiškė, kad ten yra visiškai religijos laisvė, pasitraukęs iš pareigų

episkopų vyskupas William T. Manning laiške "New York Times" rašo.

"... Jugoslavija Tito valdžioj yra visiškai policinė valstybė, kokia buvo nacių Vokietija — ir ... nė vienas žmogus, kuris myli teisę ir laisvę, negali Tito valdžios pateisinti ir girti".

Savo laiške vyskupas Manning priemeną, kad du serbų (ortodoksų) vyskupai, kurie buvo kankinti nacių koncentracijos stovyklose, dabar gyvena New Yorke kaip pabėgėliai. Priežastis, kodėl vyskupai negrižo į Serbiją, kuriuos žmonės jie giliai myli, yra ta, kad jie grįžę susilauktų tokio pat likimo. kokio susilaukė didysis serbų patriotas generolas Graja Michailovičiaus. Amerikoje ir Europoje yra daugybė serbų, kurie kovojo prieš nacių, bet kurie dabar negrižta į savo namus Jugoslavijoje, nes žino, jog bus diktatoriaus Tito persekiojami.

● **Legiono komandierius kovos komunizmui.** James F. O'Neil, 49, buvęs laikraštininkas, dabar Manchester, N. H. policijos viršininkas, buvo išrinktas Amerikos Legiono nacionaliu komandieriu organizacijos 29-tam metiniam seime.

Savo priėmimo kalboj O'Neil pasižadėjo dėti pastangų išgauti privalomos karinės tarnybos biliaus pravedimą ir kovoti prieš komunizmą ir visus kitus "izmus."

Legiono seimas vienbalsiai užgyrė Marshallo šalpos planą kaipo ginklų prieš komunizmo išsiplėtojimą, ir reikalavo komunistų partijos uždraudimo šiame krašte, sakydami komunizmas yra didžiausias pavojus stovįs prieš Ameriką, kadangi įrodyta, jog komunistai stato Rusijos reikalus virs visų kitų kraštų.

NEPAPRASTA KNYGA

“MIRTIES KOLONA”

PASIRODĖ!

Kiekvienas šią knygą skaitantis teatsimena, kad ją rašiau savo ir kitų lietuvių NKVD rūsiuose, tardymų kambariuose ir kalėjimuose išlietu krauju. Ją rašiau tų tūkstančių su manim Gudijos plentuėjusių ir mirusių nekaltų žmonių krauju. Ją rašant, į mane žvelgė išblėsusios nužudytųjų akys ir prašė mane, gyvą likusį, paklausti — už ką mes buvome skriaudžiami, kankinami ir mirėme?

(Autoriaus žodis)

MIRTIES KOLONA—Antano Tollo parašyta nepaprasta knyga, visų seniai su nekantrumu laukta, jau išėjo iš spaudos!

MIRTIES KOLONA yra tikrai nepaprasta knyga, nes kiekvienas jos žodis yra krauju apšlakstyta tiesa. Tai kaltinamasis aktas bolševizmui, didžiausiam visų laikų priešiui.

“LAIVO” Administracijai,
2334 South Oakley Avenue,
Chicago 8, Illinois

Prašau prisiųsti man.....ekzemplorius Antano Tollo knygos
“MIRTIES KOLONA” už prisiunčiamus \$....., po \$1 už egzempliorių.

Vardas, pavardė

Adresas

Miestas..... Zonos No.....